

Běží ti čas.

Volba

TRACY WOLFFOVÁ

FRAGMENT

Volba

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Tracy Wolffová

Volba – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Volp a

TRACY WOLFFOVÁ

Přeložily Kristýna Vítková a Hana Netušilová

FRAGMENT

Copyright © 2022 by Tracy Deeks-Elkenaney.
First published in the United States under the title Charm: Crave series #5.
This translation published by arrangement with Entangled Publishing,
LLC through RightsMix LLC. All rights reserved.
Cover art and design © Bree Archer
Cover artwork © Renphoto/gettyimages and Dem10/gettyimages
Translation © Kristýna Vítková, Hana Netušilová, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-253-7573-0
ISBN e-knihy 978-80-253-7577-8 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-253-7600-3 (1. zveřejnění, 2025) (ePUB)
ISBN e-knihy 978-80-253-7601-0 (1. zveřejnění, 2025) (MOBI)

Pro Andreu Deebsovou,
nejdrsňáčtější mámu, jakou si dívka může přát.
Díky, že jsi moje.

1

Skoro bezhlavá Grace – Grace –

Mám hlavu jako střep.
Vlastně je mi *divně* a nemám tušení, co se děje.

Vzpomínám na posledních pár minut a snažím se přijít na to, proč si připadám tak prázdná a neukotvená, ale vidím jen Jaxonův obličej. Usmívá se na mě, procházíme chodbou a žertujeme o...

Najednou se mi všechno vybaví. Vykřiknu a instinktivně ucuknu před Hudsonovou čepelí.

Jenže když se ohlédnu, žádná tam není. Ani Hudson.

Ani Jaxon.

Není tam žádná chodba – *ani Katmerská akademie*. Místo nich je všude obrovská, temná prázdnota, ze které začínám panikařit. Marně se snažím přijít na to, o co jde.

Kde to jsem?

Kam se všichni poděli?

Co je to za podivný stav beztlíže, kterou cítím v každé buňce těla?

Vážně mě Jaxonův bratr probodl mečem?

Jsem mrtvá?

Ta myšlenka se do mě zakousne a vyrazí mi dech.

Panika přeroste v naprostou hrůzu, zatímco se snažím zaostřit, abych viděla dál než na špičku nosu a prohlédla inkoustově černou nicotu, která mě obklopuje. Začnu si zběsile přejíždět rukama po těle ve snaze najít smrtící úder. Potvrdit, – nebo snažně prosím, vyvrátit – že umírám *nebo už jsem pod drnem*.

Panebože, nechci být mrtvá. Ta myšlenka mě zasáhne jako blesk. Prosím, nenech mě umřít – nebo hůř, nedopusť, aby se ze mě stal duch.

Chodit s upírem je jedna věc, ale *prosím*, nedělej ze mě ducha. Uvíznout na věčnost na chodbách Katmerské akademie jako... Skoro bezhlavá Grace *vůbec* není moje představa dobré zábavy.

Dokončím prohlídku, ale nenajdu žádné zranění.

Žádnou krev.

Dokonce mě vůbec nic nebolí.

Vnímám jen podivnou necitlivost, která odmítá zmizet a s každou další vteřinou víc a víc studí.

Zkusím několikrát rychle zamrkat, abych si pročistila zrak, a když to nepomůže, protřu si oči. Pak se znovu rozhlédnu a nevšímám si přitom zpocených dlaní ani třesoucích se rukou.

Nic se nezměnilo. Stále mě obklopuje temnota – a ne jen tak ledajaká. Taková, která nastává, když zmizí měsíc i hvězdy. Jen obloha, černočerná a prázdná jako hrůza, která ve mně narůstá.

„*Vážně? Černočerná a prázdná jako hrůza, která ve mně narůstá?*“ ozve se mi v hlavě sarkastický hlas s tím správným britským přízvukem. „*To už je dost melodramatické?*“

Za posledních pár týdnů jsem si zvykla, že mi ten hlas občas pomáhá přežít, ale tohle je úplně jiné. Zní, jako by mi chtěl ublížit, ne pomoci.

„Kdo jsi?“ zeptám se.

„*To jako fakt? Tohle je tvoje velká otázka?*“ Zívne. „*Jak originální.*“

„Fajn, tak mi pověz, co se děje?“ požádám hlasem mnohem pisklavějším – a mnohem vyděšenějším –, než bych chtěla. Ale na druhou stranu se nadarmo neříká, že *lež má krátké nohy*.

Přesto si odkašlu a zkusím to znovu. „Kdo jsi? Co ode mě chceš?“

„*Jsem si celkem jistý, že tyhle otázky bych měl pokládat já tobě, princezno. Vzhledem k tomu, že to tys mě sem zataáhla.*“

„Zatáhla?“ přeskóčí mi hlas. „To já jsem tady uvězněná a nemám ponětí, kde *tady* vůbec je, natož s kým jsem tu zavřená. Jasně, že mám spoustu otázek, když je tu taková tma, že nic nevidím.“

Vydá jakýsi zvuk, který nejspíš měl znít soucitně, ale ve skutečnosti z něj mám úplně opačný pocit. *„Jo, ale na velkou část toho problému existuje řešení...“*

V žaludku mi poskočí naděje. „Jaké?“

Dlouze si povzdechne. *„Rozsviť to zatracený světlo, samozřejmě.“*

Prázdnou se ozve ostré cvaknutí vypínače. O půl vteřiny později se okolní svět rozzáří.

2

Dej mi trochu prostoru – Grace –

Bolestí zavřu oči a několik nekonečných vteřin mrkám jako krtek, který se právě vynořil ze země. Když konečně zase vidím, uvědomím si, že stojím v nějaké místnosti. V obrovském prostoru velkém nejméně jako půlka fotbalového hřiště, s knihovnami sahajícími od podlahy až ke stropu po celé stěně přede mnou.

Horní police jedné z nich je přeplněná svíčkami všech tvarů a velikostí. Na okamžik mě zachvátí další panika. Ale rychlým pohledem zjistím, že v dohledu není žádný oltář. Žádné nádoby s krví. Žádná strašidelná kniha kouzel, která by měla urychlit moji cestu do posmrtného života.

Což považuji za velmi dobré znamení. Tedy, existuje jen málo případů, kdy holka ocení být lidskou obětí. A jsem si celkem jistá, že už jsem dosáhla svého limitu... plus jeden navíc.

Znovu se rozhlédnu a dojde mi, že v téhle místnosti není vůbec nic děsivého. Vlastně vypadá spíš jako jeden z těch luxusních předváděcích bytů v katalogích nábytku.

Tři stěny, které nepokrývají knihovny, jsou bíle vymalované a lustry s lampami zalévají prostor příjemným, teplým světlem. Vybavení je nádhernou směsicí moderního a rustikálního nábytku v bílé, hnědé nebo černé barvě. Místnost je díky strategickému rozmístění koberců a sedaček rozdělena do osmi odlišných zón.

Jedna je plná desek, které se tísňí ve dvou černých kovových knihovnách, a doplňuje je nízká skříňka plná zvukové techniky. O kousek dál je prostor na cvičení, včetně terčů na stěně, a pak odpočinková zóna, které vévodí obrovská televize a superpohodlná bílá pohovka, na které jsou poházené různé ovladače.

Dál zahlédnu ložnici s velkou postelí povlečenou v bílé, knihovnu přetékanou řadami a řadami svazků v tolika policích, že je nemá cenu ani počítat, a čtecí koutek, jehož část stěny je vymalovaná černým odstínem. A v zadní části je zřejmě ještě kuchyň a koupelna.

Všechno působí téměř uklidňujícím dojmem. Jako když se vracíte domů.

Pokud ovšem nepočítám ten bezduchý hlas, který mi neustále zní v hlavě. Hlas, který rozhodně nepatří mně *ani* mému svědomí.

„*Libí se ti ta stěna ve čtecím koutku? To je Armaniho černá,*“ vysvětlí. Musím zatnout zuby, abych mu neřekla, kam si tu *Armaniho černou* může strčit, nemluvě o jeho povýšenosti, která odkapává z každé slabiky pronesené s britským přízvukem. Ale zneprátenit si ho, ať už je to kdokoli, mi teď nepříjde jako nejlepší nápad, zvláště když se pořád ještě musím zorientovat.

Takže se místo toho spokojím s tím, že se pokusím – ještě jednou – získat nějaké odpovědi. „Proč mi to děláš?“

Ztěžka si povzdechne. „*A jsme zase u toho. Kradeš mi otázku.*“

Jsem tak mimo, že mi chvíli trvá, než mi dojdou jeho slova. A pak mi to nedá, abych nerozhodila rukama a nezačala křičet. „Už jsem ti říkala, že nic nedělám! Vždyť ani nevím, co *to* je.“

„*No, tak promiň, že s tebou nesouhlasím, ale musíš to dělat ty. Upíři dokážou spoustu věcí, ale jsem si kurva jistý, že tohle ne.*“

Jeho přízvuk s každým slovem sílí a způsob, jakým vysloví „kurva“ spíš jako „kujvá“, mě nesmyslně nutí se zahihňat.

„Víš, taky to nedokážu. Vlastně –“ odmlčím se, když mi to konečně docvakne. „Ty jsi upír?“

„*Rozhodně nejsem vlkodlak. A vzhledem k tomu, že nechrlím oheň a nemám kouzelskou hůlku, tak si to spočítej sama.*“

„Nevím, čím máváš nebo nemáváš, protože tě *nevidím*,“ odseknou. „Kde vlastně jsi? A hlavně, *kdo* jsi?“

Neodpoví – velké překvapení. Ale než stihnu znovu otevřít pusu, ozve se za mnou tichý zvuk. Jako šustění drahé látky.

Prudce se otočím a s bušícím srdcem zvednu ruce sevřené v pěst, ale spatřím jen vysokého, velmi pohledného kluka s pečlivě učesanými vlasy a vytříbeným

vkusem pro módu, jestli ta černá hedvábná košile a černé společenské kalhoty něco naznačují. Opírá se ramenem o knihovnu a s rukama zastrčenýma hluboko v kapsách mě pozoruje přimhouřenýma ledově modrýma očima.

Chvilí mi trvá, než to mozek zpracuje, ale když se to stane... Panebože. Je to *Hudson*. Ať už je tahle místnost kdekoli – ať už je to cokoli –, jsem v ní uvězněná. S Jaxonovým *sociopatickým starším bratrem*.

3

Moc ráda po tobě mrštím šálkem dobrého čaje – Grace –

Už jen při té představě se mi sevře žaludek. Ale jestli mě můj krátký pobyt na Katmeru něčemu naučil, pak že nikdy nemám projevovat strach před nadpřirozenými bytostmi... aspoň pokud chci mít nějakou naději, že vyvážnu živá. Takže místo abych začala ječet, jako by mě na nože brali – což se mi trochu chce –, oplátím mu přimhouření očí. A pak se připravím na bůhvíco, když odpovím: „Vypadá to, že ďábel vážně nosí Gucciho.“

Odfrkne si. „Už jsem ti říkal, že jsem upír, ne ďábel –, ale nejspíš bych ti mohl odpustit, že sis to spletla, vzhledem k tomu, že znáš mého neovladatelného bratříčka. A aby bylo jasno, *tohle je Armani*.“

Poslední větu vysloví se stejnou úctou, jakou si obvykle vyhrazuju pro třeshnové taštičky a Dr Peppera uprostřed dlouhého studijního sezení.

Málem bych se rozesmála, kdybych se pořád ještě nevzpamatovala z faktu, že tenhle kluk *je* vážně Hudson. Z masa a kostí. Což znamená, že ta chvíle na chodbě, kdy jsem se postavila do dráhy jeho meče, nebyla halucinace. Liin plán vyšel – Hudson se opravdu vrátil. A z důvodů, které pořád nechápu, jsem s ním uvězněná v nábytkovém katalogu Pottery Barn.

Hlavou se mi honí myšlenky na všechno, co jsem o něm za posledních pár týdnů slyšela. „Co přesně si od toho slibuješ?“

„Opakuju, že tohle je tvůj večírek, nikoli můj.“ Pohrdavě se rozhlédne. „Ale zrovna moc to tu nežije.“

„Bože, ty jsi blbec.“ Frustrace převálcuje strach, který bych asi měla cítit. Vím, že je chladnokrevný zabiják, ale taky je pěkně otravný. „Mohl bys na chvíli zapomenout, že jsi psychopat, a říct mi, co vlastně chceš?“

Nejdřív vypadá, že si mě bude dál dobírat, ale pak se stáhne a zavře oči. „Není to jasné? Chci si dát čaj.“ Jeho ostrý britský přízvuk mě škrábne na kůži. „Doufám, že máš ráda Earl Grey.“

Stěží odolám nutkání mu povědět, kam si může ten svůj Earl Grey – a sarkasmus – strčit. Ale mám na práci důležitější věci. „Jestli si myslíš, že ti pomůžu ublížit Jaxonovi, tak to se pleteš.“ Ať mě radši zabije, než aby ze mě udělal zbraň proti klukovi, kterého miluju.

„Ale prosím tě. Kdybych chtěl tomu malému bastardovi ublížit, byl by dávno mrtvý,“ odpoví suše a se znuděným pohledem v očích vytáhne z náprsní kapsy kobaltově modrý kapesník a začne leštit ciferník svých *velmi draze* vypadajících hodinek.

Protože leštění šperků je teď nanejvýš důležité.

„Oprav mě, jestli se pletu,“ začnu a skepticky se na něj podívám. „Ale není to *on*, kdo zabil *tebe*?“

„Tohle ten hajzl říká lidem? *Že on zabil mě?*“ Pořádne si odfrkne. „Tak to zatraceně ani náhodou.“

„Vzhledem k tomu, že je to asi týden a půl, co jsem se – podotýkám nechtěně – zúčastnila obřadu, při kterém jsi vstal z mrtvých –“

„Tak proto všechen ten humbuk?“ přeruší mě zívnutím. „A já si celou dobu myslel, že jsi na konkurzu na vlkodlačí superstar.“

Probodnu ho za tu urážku pohledem. „Víš, že jsi ještě větší kretén, než o tobě tvrdí?“

„Popravdě, jaký by mělo smysl být malý kretén?“ zeptá se a nadzvedne obočí. „Drahá maminka mě vždycky učila, že pokud se do něčeho pustíš, pak bys v tom měl být nejlepší.“

„Je to stejná ‚drahá maminka‘, která po tvé smrti napadla Jaxona?“ zeptám se jízlivě.

Ztuhne. „Tak takhle přišel k té jizvě?“ Pořád se dívá na hodinky, ale poprvé v jeho hlase nezazní stopa sarkasmu. „Měl si to líp rozmyslet.“

„Neměl tě zabít, navzdory všemu, co jsi provedl?“

„Neměl jí věřit,“ zamumlá a zní to, jako by byl tisíce kilometrů daleko. „Snažil jsem se –“ Odmlčí se a zavrtí hlavou, jako by si ji chtěl vyčistit.

„O co ses snažil?“ naléhám dřív, než se stačím zastavit. Ale pak se přinutím nechat to být. Stejně bych nemohla věřit ničemu, co řekne.

„Teď už je to jedno.“ S pokrčením ramen se vrátí k leštění ciferníku. A usklíbne se tak, až se mi z toho chce ječet a zároveň mu to pěkně osladit.

Zastrčím si ruce do kapes – abych se ho nepokusila uškrtit – a v pravé narázím na něco, z čeho málem poskočím radostí. Vytáhnu telefon a triumfálně ho zvednu. „Prostě zavolám Jaxonovi, aby mě vyzvedl – a jednou provždy se o tebe postaral.“

Hudson si něco zamumlá pod nos, ale nevšímám si ho. Srdce mi buší, když otvírám zprávy. Nemůžu uvěřit, že jsem si na mobil nevzpomněla dřív. Kousnu se do rtu a přemýšlím, co napsat. Nechci Jaxona kvůli svému bezpečí vydesit k smrti, ale vážně bych moc ráda, aby se co nejdřív objevil. Nakonec to vezmu stručně.

Jsem v pořádku. Uvězněná s Hudsonem. Posílám polohu.

Stisknu tlačítko odeslat, pak popojdu kousek dolů a pošlu polohu. A čekám.

Po pár vteřinách se objeví upozornění, že zprávu nelze odeslat. Málem se rozbřečím, když si všimnu, že nemám signál. Mrkáním zaženu slzy a vrazím telefon zpátky do kapsy. A pronesu tu jedinou věc, na které záleží. „Chci zpátky na Katmer.“

„Posluž si.“ Hudson si musel uvědomit, že mobil nefunguje, protože mávne ke dřevěným vyřezávaným dveřím, které jsou jen pár metrů od nás. „Nikdo tě tu nedrží.“

„Těmi dveřmi jsi mě nepřivedl.“ Nechápu, jak to vím, protože mám mezi událostmi na Katmeru a zjevením v téhle místnosti naprostou tmu, ale je to pravda.

„Znovu opakuju, že jsem tě sem *vůbec* nepřivedl,“ odpoví a to samolibé pobavení je zpátky.

„Nelži mi,“ procedím. „Vím, že jsi to udělal.“

„Vážně?“ Zvedne jedno tmavé, dokonale klenuté obočí. „Když tedy všechno *víš*, tak mě pouč. Prosím. Jak přesně jsem měl *tohle všechno* zvládnout?“

„Jak to mám sakra vědět?“ odseknu a zaryju nehty do dlaní tak silně, až mám strach, že mi poteče krev... což povede k celé řadě dalších problémů. Zvlášť když uvážím: „Prostě vím, že jsi to udělal. Koneckonců jsi upír.“

„To jsem. A je to důležité, protože...?“ Tentokrát zvedne obě obočí.

„Protože jsi to ty, kdo tu vládne nadpřirozenou mocí, samozřejmě.“

„Samozřejmě,“ zopakuje s náznakem pohrdání. „Jenže už jsem ti to řekl. Upíři tohle nedokážou.“

„Snad si nemyslíš, že tomu budu věřit?“

„Proč ne?“ zeptá se s povýšeným, ale zároveň vyčítavým pohledem. „Aha, jasně. Když se stane něco divného, pak za to automaticky může upír.“

V žádném případě s ním nehodlám hrát hru na „chudáčka upíra“. Vím přesně, co udělal. A kolika lidem tím ublížil.

Včetně Jaxona.

„Důvod, proč ti nevěřím, nijak nesouvisí s tím, že jsi upír,“ vysvětlím. „Ale protože jsi psychopatický kretén s božským komplexem.“

Rozesměje se. „Nezadržuj to v sobě. Pověz mi, jak se skutečně cítíš,“ pobídne mě pobaveně.

„Ach, teprve se zahřívám.“ Vložím do svého hlasu tolik drsnáctví, kolik zvládnu. „Slibuju, že toho budeš litovat, jestli mě tu budeš dál držet.“

Je to očividně planá hrozba, protože Hudsonovi nemůžu výrazně ublížit.

A podle jeho výrazu si to moc dobře uvědomuje – nemluvě o úsměvu, se kterým se odstrčí od knihovny a narovná do plné výšky těsně předtím, než se zeptá: „Pověz mi, Grace. Jak přesně to chceš udělat?“

4

Každická věc, kterou udělá, není kouzlo – Grace –

Hudson si založí ruce na hrudi a čeká na odpověď. Jediný problém? Žádnou nemám. Částečně proto, že nežiju v tomhle novém světě dost dlouho, abych pochopila, jak fungují schopnosti kohokoli, dokonce i Jaxona nebo Macy. A taky proto, že se Hudson chová jako blbec, takže je pro mě těžké přemýšlet.

Jak mám vymyslet nějaký plán, když na mě takhle zírá? V modrých očích má pobavení a na tváři protivný úšklebek, který začínám až příliš znát.

Nejde to. Prostě nemůžu. Ne, když čeká jen na to, jak selžu. Nebo hůř, požádám ho o pomoc.

To sotva.

Raději si dám další kolo s Colem a jeho nepříliš veselou bandou vlkodlaků, než abych poprosila Jaxonova bráchu o pomoc. Stejně mu nemůžu věřit. Je to známý vrah, lhář, sociopat a bůhvíco ještě...

Právě ta poslední myšlenka mě přiměje vyrazit ke dveřím. Hudson tvrdí, že nemůže za to, že jsme tady. Prý za to můžu já. Ale netvrdí tohle snad každý sociopatický lhář, když chce někoho přesvědčit, aby zůstal s ním?

Jo, přesně tak. A já už s ním nehodlám zůstat ani o vteřinu déle. Ráda bych se odsud dostala se všemi končetinami – a zbytkem těla – vcelku.

„Hej!“ Poprvé zní Hudson trochu vyplašeně – což je další důkaz, že je moje rozhodnutí správné. „Co to děláš?“

„Utíkám od tebe,“ zavrčím přes rameno, rozrazím dveře a vyběhnu ven dřív, než si to stihnu rozmyslet.

Venku je taková tma, že se mi rozbuší srdce a zhoupne žaludek. Napadne mě, že vezmu zpátečku. Ale jediný způsob, jak se vrátit na Katmer a k Jaxonovi,

je dostat se od Hudsona co nejdál. Kromě toho nikdy nepřijdu na to, kde jsem – nebo na cokoli jiného –, když budu trčet v téhle místnosti.

A tak se donutím pokračovat dál do tmy navzdory neklidu, ze kterého se mi potí dlaně. Noční obloha zůstává černá a prázdná. Nevidím žádné hvězdy ani měsíc, které by mi pomohly dostat se do bezpečí, a to už je samo o sobě dost děsivé.

Ale pokud mě to odvede pryč od Hudsona, tak mi to stačí.

Jenže najednou za mnou něco zašustí. Strachy se mi sevře hrdlo, i když se snažím běžet rychleji. Ne, že bych dokázala utéct upírovi – to mě naučila Lia –, ale stejně to zkusím.

Znovu se ozve stejný zvuk, tentokrát následovaný mácháním křídel. Mám vteřinu, abych zvedla hlavu a uvědomila si, že upír – dokonce i Hudson – je to nejmenší, čeho bych se měla bát, než noční vzduch rozřízne ostrý, děsivý ryk.

5

Horké a ne tak těžké – Hudson –

Grace běží k tomu obřímu plameni chrlícímu hňupovi, který se řítí oblohou přímo na ni, a něco mi napovídá, že protihudsonovská lobby v mé nepřítomnosti tvrdě zapracovala. Za jak hrozného mě asi považuje, že je ochotná riskovat *takový* útok, místo aby zůstala se mnou v bezpečí?

A to, jak se stále ohlíží přes rameno, jako by se bála, že se jí chystám rozpárat hrdlo, místo aby se soustředila na hrozbu nad sebou, podle mě moji teorii docela potvrzuje.

Chystám se vrátit dovnitř – nehodlám se namáhat, pokud se chce nechat sežrat –, když vtom se k ní snese ta zatracená uřvaná bestie. Čekám, až jí konečně dojde, že já nejsem ten zlý, a otočí se.

Jenže ona místo toho zvedne hlavu a *dál utíká* z bezpečí.

Zapomeňte na královnu. Bůh ochraňuj holky, které věří všemu, co slyší. A skáčou, než se podívají kam.

Když ta bestie zařve podruhé, tentokrát taky vychrlí proud ohně a promění oblohu v hořící peklo. Jenže Grace se pořád neotáčí. Místo toho ztuhne a promění se v obří terč lidské velikosti. Takový, na který bestie – nebo je to snad drak? – víc než nadšeně zamíří.

Jaké překvapení.

Noc osvětlí další plameny. Grace se jim vyhne uskočením doleva, ale jen o fous. Dokazuje to i pach spálených vlasů, který naplní okolní vzduch.

Je to odporná vůně.

Znovu přemýšlím, že se vrátím dovnitř. Koneckonců, kdo jsem, abych se jí pletl do nově zvolené kariéry grilovaného kuřete? Zvlášť když mi dala

velmi jasně najevo, že se radši nechá upálit zaživa, než aby se mnou strávila další čas.

A málem se mi to podaří. Dokonce zvládnu překročit práh. Jenže pak vykřikne. Vysokým, pisklavým hlasem, ze kterého mi přeběhne mráz po zádech. Kurva. Prostě kurva. Možná si za to může sama, ale nedokážu ignorovat její strach, bez ohledu na to, jak moc by si to zasloužila.

A že si to vážně zaslouží. To ona nás dostala do tohoto průšvihů. Ale přestože bych si přál opak, být zatracenou osinou v zadku není dostatečný důvod, abych nechal někoho umřít. Kdyby to tak bylo, Jaxon už by dávno hnil pod zemí.

Otočím se právě včas, abych viděl, jak ji drak zahálí plameny. Dopřeju si chvíli smutku – vždyť tohle *je* moje nejoblíbenější košile od Armaniho –, než se k ní prolnu stíny.

Ucítím plameny dřív, než se jí vůbec dotknu. Rozžhaveně syčí, když mi olizují tvář a holou kůži, ale zmizím tak rychle, že neutřím víc než pár popálenin. Pálí to jako čert – dračí oheň tohle prostě dělá –, ale není to nic, co bych nezvládl.

A už vůbec to není nic ve srovnání s otcovými pravidelnými tréninky, které se konaly jednou za měsíc.

Je těžké vyhrát nad mužem, který si myslí, že záleží jedině na ranách, které nevidíte.

Než se drak nachystá na další kolo, popadnu Grace a přitáhnu si ji do náruče. Přitom zakopnu o kámen, a jak se pokouším znovu získat rovnováhu, nakonec ji chytím pevněji, než jsem měl v úmyslu.

Celá ztuhne. „Co to –“

„Zachraňuju ti zadek,“ zavřím a co nejvíc ji zaštitím vlastním tělem, abych ji ochránil před plameny. Pak se prolnu stíny zpátky do místnosti, ve které to všechno začalo.

Přeběhnu práh s Grace v náruči a zabouchnu za námi.

Sotva ji stačím postavit na nohy, drak narazí do dveří tak silně, až se všechno zatřepe.

Grace vyjekne, ale mám příliš práce s tím, abych zastrčil západku. Zasunu ji na místo těsně předtím, než ten zatracený drak znovu vrazí do dveří. A znovu. A znovu.

„Co vlastně chce?“ zeptá se Grace.

„To myslíš vážně?“ Nevěřicně po ní strelím pohledem. „Nevím, odkud jsi přišla, ale v tomhle světě tě věci sežerou přesně ve vteřině, kdy si přestaneš dávat pozor.“

„Taky mezi ně patříš?“ zeptá se jízlivě.

A je to tady. Další důkaz, že žádný dobrý skutek nezůstane po zásluze nepotrestán. Nějak na to pořád zapomínám.

„Proč na mě ještě trochu nezatlačíš a nezjistíš to?“ Nakloním se a hlasitě cvaknu zuby. „Mimochodem, nemáš zač.“

Nedůvěřivě se na mě podívá. „Vážně čekáš, že ti poděkují?“

„Bývá to zvykem, když ti někdo zachrání život.“ Ale Grace je to očividně jedno.

„Zachrání ti život?“ Její smích zní jako škrábání nehtů po tabuli. „To kvůli tobě jsem se ocitla v nebezpečí.“

Začíná se mi dělat špatně z toho, jak mě ta holka pořád obviňuje z kravin, které jsem neudělal. „Vážně se k tomu vracíme?“

„Nikdy jsme nepřestali. Vlastně je to důvod, proč jsem...“ Polkne a pokouší se najít správné slovo.

„Vyběhla ven a málem se nechala upálit zaživa?“ doplním nápomocně.

Probodne mě pohledem. „Musíš se vždycky chovat jako kretén?“

„Promiň, příště tě nechám usmažit.“ Vyrázím kolem ní, ale zastoupí mi cestu a nespouští oči z něčeho za mými zády.

V Graceině tváři se mihne strach, ale já zahlédnu jen rozlehlou, prázdnou tmavou oblohu orámovanou oknem, které se jí odráží v očích. A právě tak získám první představu o tom, kde bychom mohli být. A není vůbec hezká.

6

Jednou hlavou dovnitř a druhou ven – Grace –

V první řadě je to tvoje chyba, že jsem málem uhořela.“ Odtáhnou pohled od okna a ušklíbnu se. Kdyby mě tady neuvěznili, nic z toho by se nestalo.

Místo abych utíkala jako o život před nějakou ohnivou dračí příšerou, po-flakovala bych se v Jaxonově věži. Třeba schoulená s knížkou na pohovce nebo vedle něj v posteli, kde bychom si povídali o –

„Prokrista. Nečeká mě další litanie o tom, jako moc se ti líbí muchlovat se s mým bratrem?“ Přitiskne si ruku na hrud', což má nejspíš být nějaká bizarní imitace mé maličkosti. „Ach, Padavko. Ty můj drsný upírku. Jsi tak silný a tááák v prdeli. A tááák strašně tě miluju.“ Při poslední větě zvedne oči v sloup.

„Víš co? Jsi hnusný,“ zavrčím a vyrazím pryč.

„Jo, to neslyším poprvé,“ pokrčí rameny. „Jenže tvůj úsudek *je* vážně narušený.“

„Můj úsudek? Tys zabil půlku katmerských stu–“

„Nebyla to ani zdaleka půlka,“ zívne. „Zjisti si fakta.“

Mám na jazyku další odseknutí, že míně než půlka to nijak nevylepší, ale postřehnu v jeho pohledu i hlase něco, co dává tušit, že není vůči mým poznámkám tak imunní, jak by si přál.

Ne, že by mě to zajímalo – ten kluk je přece masový vrah –, ale nikdy jsem nebyla člověkem, který by kopal do někoho na dně. Navíc urážet ho nebude nejlepší způsob, jak se odsud dostat.

„Klidně mě urážej, jak chceš,“ poznamená Hudson a zastrčí si ruce do kapses, než se opře o nejbližší zeď. „Stejně to náš problém nevyřeší.“

„Ne, ten můžeš vyřešit jenom ty –“ Odmlčím se, protože mi něco dojde.
„Hej! Nech toho!“

„Čeho?“ zeptá se a zvedne obočí.

Přimhouřím oči. „Víš přesně, co děláš!“

„*Au contraire*.“ Pokrčí tak nenuceně rameny, až si přeju, aby násilí skutečně řešilo problémy. „Vím, co děláš *ty*. Já se jenom vezu.“

„No, jestli ta jízda zahrnuje čtení mých myšlenek, tak toho *nech*.“

„Věř mi, že nic by mi neudělalo větší radost,“ odpoví s tím směšným úšklebkem. Začínám ten úsměv *nenávidět*. „Stejně se v nich neděje vůbec nic zajímavého.“

Sevru ruce do pěstí, jak mě to přiznání – a následná urážka – vytočí. Nechci nic jiného než ho seřvat, ale jsem dost chytrá, abych si uvědomila, že ať řeknu cokoli, jen ho to povzbudí.

A protože rozhodně nechci, aby se mi Hudson Vega usadil v hlavě na plný úvazek, zatnu zuby a přinutím se uklidnit. A pak napůl zašeptám a napůl vykřiknu. „Tak to bys neměl mít problém držet se zpátky, že?“

„Kéž by to bylo tak snadné.“ Posměšně zavrtí hlavou. „Jenže když jsi nás tu uvěznila, nemám moc na výběr.“

„Už jsem ti říkala, že to nejsem já, kdo nás v tomhle pokoji uvěznil –“

„Ach, nemluvím jen o téhle místnosti.“ V očích se mu dravě zablýskne. „Mluvím o tom, že jsi nás uvěznila ve svojí hlavě. A ani jeden z nás se odsud nedostane, dokud to nepřijmeš.“

„V mojí hlavě?“ Posmívám se mu. „Lžeš, nebo máš halucinace?“

„Nelžu.“

„Takže máš halucinace?“ vyštěknu. Vím, že jsem protivná, ale je mi to jedno. Bůh ví, že Hudson je takový od chvíle, kdy mi řekl, abych rozsvítila to *zatracený světlo*.

„Když seš si tak jistá, že se pletu –“

„Jsem,“ přeruším ho. Protože je to pravda.

Založí si paže na hrudi a pokračuje, jako by se nechumelilo. „Tak proč nepřijdeš s lepším vysvětlením?“

„Už jsem ti ho řekla,“ zavrčím. „Ty –“

Teď je řada na něm, aby mě přerušil. „S takovým, které by nesvalovalo vinu na mě. Protože už jsem ti vysvětlil, že tohle není ten případ.“

„A já jsem ti řekla, že ti nevěřím,“ vyštěknu. „Protože kdyby se tohle celý odehrávalo jen v mojí hlavě a kdybych měla skutečně na výběr, s kým chci být uvězněná, byl bys tím posledním na seznamu. A to se ani nezmiňuju o tom, že jsem si sakra jistá, že bych na tuhle jízdu nepozvala pekelnou bestii, co chrlí oheň. Nemám ani ponětí, co je zač, ale vím, že moje mysl není natolik zvrácená, aby něco takového vymyslela.“

Rozhlédnu se po místnosti. Na cvičné terče pro hod sekerou. Na herní ovladače poházené po pohovce. Na police plné gramofonových desek. Na miliardu a jedno závaží, které se válí kolem černé kožené lavice.

Na Hudsona.

Pak pokračuju. „Moje mysl by do vězení *nic* z toho nedala.“

A jako bych to chtěla zdůraznit, drak – nebo co to vlastně je – narazí do dveří takovou silou, že se otřese celá místnost. Stěny se zachvějí, police zaráchotí, dřevo zlověstně zavrzá. A moje už tak bušící srdce se rozběhne na plné obrátky.

Vezmu si z Hudsona příklad, zastrčím ruce do kapes a opřu se o nejbližší křeslo. A je to čistě moje věc, že jsem to udělala proto, že se mi strašně klepou ruce – a kolena se třesou tak, že nevím, jak dlouho mě ještě udrží.

Ne, že by si toho všiml. Právě teď je příliš zaneprázdněný tím, jak se mi snaží prodat svoji zvrácenou verzi událostí, než aby věnoval pozornost tomu, že stěží zaháním počáteční stadium záchvatu paniky.

„Proč bych si něco takového proboha vymýšlela?“ zeptám se, jakmile se mi podaří zbavit knedlíku v krku. „Ujišťuju tě, že nepotřebuju adrenalin, abych se cítila naživu. *A nejsem masochistka.*“

„Tak to sis vážně vybrala špatného druha, co?“ odpoví jízlivě. A taky se pohne, čemuž věnuju mnohem větší pozornost než jeho slovům, protože každá buňka mého těla křičí, abych z něj nespouštěla oči. Nemůžu si dovolit spustit ho z dohledu.

„Jasně, já jsem tady hrozba,“ ušklíbne se, když příšera narazí do zdi přesně v místě, kudy prochází. „Ne to, co je sakra tam venku.“

„Takže přiznáváš, že to nedělám! Že ta bestie – ať je to cokoli – není moje práce?“ houknu a uvědomuju si, že oslavovat malé vítězství, zatímco kolem nás krouží dračí monstrum, je trochu, jako když hudebníci hráli „Blíže k tobě, Bože můj“, zatímco šel *Titanik* ke dnu. Ale o malá – a tím myslím *minutová* – vítězství mám od nástupu na Katmerskou akademii docela nouzi, takže se hodlám chytat každého stébka.

Hudson neodpoví hned. Netuším, jestli se snaží vymyslet dobrou odpověď, nebo protože si můj žaludek vybral právě tuhle chvíli k hlasitému protestu. Ale ať už má jakýkoli důvod, přestane být podstatný, protože drak děsivě zařve. A to těsně předtím, než se znovu pokusí dostat dovnitř.

Jenže tentokrát to nezkouší dveřmi, ale obrovským oknem přímo přede mnou.

Vypalování vší – Hudson –

Už jsem v pohybu, když Grace otevře pusou, aby zaječela. Popadnu ji dnes večer už podruhé a přitáhnu k sobě právě ve chvíli, kdy ten zasraný drak prorazí hlavou okno. Roztříštěné sklo létá všude kolem a já se ze všech sil snažím tělem zablokovat střepy.

Grace mi samozřejmě poděkuje hlasitým výkřikem přímo do ucha. Velké překvápko.

Mým nadpřirozeně citlivým ušním bubínkem rezonuje bolest, zatímco znovu přemýšlím, že ji tu prostě nechám. Koneckonců za celý tenhle průšvih *může* ona. Jenže po přívalu střepů následuje proud ohně a já prostě nemám na to, abych se jen tak vytratil a nechal ji napospas drakovi.

Vyrazíme pryč a bestie zařve tak hlasitě, že přehluší i Gracein křik – což je malé požehnání, které však netrvá dlouho. Ta holka má rozhodně nadprůměrnou kapacitu plic.

K mé škodě.

„Můžeš na chvíli zmlknout?“ požádám ji, zatímco mizím k malé koupelně na druhé straně místnosti. Možná si myslí, že jí ten křik bůhvíjak uchrání před uškvařením zaživa, ale já vím svoje. Jestli něco, tak to tu proklatou bestii ještě víc naštve.

Upíří totiž nejsou jediní, kdo má citlivý sluch. A tenhle drak se zdá být ještě o něco citlivější – kromě toho, že je o něco víc ve všech dalších ohledech –, než většina ostatních.

Když probíháme úzkými dveřmi, všude kolem nás šlehají plameny a vzápětí se ozve další hlasitá rána. Místnost se znovu otřeše.

Ohlédnu se, abych zjistil, co ten zatracený hñup zase provádí. Napůl čekám, že na mě zase vychrlí oheň, ale plameny zmizí stejně náhle, jako se objevily.

Stejně jako samotný drak. A ne z vlastního rozhodnutí, ale protože zmizelo okno, které prorazil hlavou. Je zazděné řadou natřených cihel, které mají stejnou barvu jako okolní zeď.

„Jasně, já to nedělám,“ odfrknu si a se zaduněním posadím Grace na umývadlový pult. Okna se nezazdírají jen tak sama od sebe. Někdo to musel *udělat*. A v tomhle případě je ten někdo Grace.

A jestli to bude chtít přiznat – ať už sobě nebo mě –, to ukáže jen čas.

Přinejmenším přestala ječet. Možná, že tu s ní v dohledné době zůstanu uvězněný, ale i tak to považuji za výhru. Zvlášť pokud to ticho vydrží déle než pět minut.

„Jak jsi ho přiměl, aby s tím přestal?“ zeptá se mnohem dřív, než uplyne těch pět minut, ve které jsem doufal. Ale nekřičí, takže pořád vyhrávám.

„To jsem nebyl já.“ Kývnu bradou k zazděnému oknu. „To ty.“

„To není možné.“ Vytrěštěně zírá na nově postavenou zeď. „Cihly se neobjevují jen tak ze vzduchu.“

„Zřejmě jo.“ Pekelně mě pálí záda – příjemný vedlejší produkt zásahu dráčím ohněm. Opatrně si sundám zbytek košile, abych si prohlédl škody. A aby mi látka nerozdírala popálenou kůži.

„Co to děláš?“ vypískne Grace, opět až příliš blízko mého ušního bubínku.

Pět minut byl zřejmě velmi optimistický odhad. Což o něčem vypovídá, protože nejsem zrovna známý svým sluníčkovým pohledem na svět. „Musíš pořád tak ječet?“ zavrčím a trochu ustoupím. „Stojím přímo před tebou.“

„Musíš se svlékat?“ zeptá se znechuceně. „Sedím přímo před tebou.“

Byl někdy nějaký člověk otravnější?

Zatnu zuby, abych jí neskočil po krku – a to doslova, ne v tom příjemném smyslu. Ještě nikdy jsem nikoho nevysál dosucha, ale všechno je jednou poprvé. A právě teď se Grace Fosterová jeví na tuhle pozici jako ideální kandidátka.

Samozřejmě, pokud to udělám, nejspíš tady budu tvrdnout navždycky, ale to by nebylo nic nového. Většinu života jsem strávil někde uvězněný. A přinejmenším tu bude zase klid.

„Příště tě nechám tomu drakovi.“ Ohlédnu se přes rameno a snažím se zjistit, kolik škody ta prokletá létající bestie napáchala. Ale navzdory fantasknějším pohádkám o nadpřirozených bytostech nejsou upíři vybaveni schopností otáčet hlavou o 360 stupňů.

Je to docela škoda. Ten trik by se mi celkem hodil, zvlášť když to nemůžu zkontrolovat v zrcadle. Ale už jsem byl v horších průserech, a dokázal jsem se dát do pořádku a překonat je. Tak proč by to teď mělo být jinak?

„Co to děláš?“ zopakuje Grace – a tentokrát už normálním hlasem s příjemnou úrovní decibelů. Díkybohu.

Možná proto popravdě odpovím. „Ten drak mě zasáhl.“

„Cože?“ zalapá po dechu. „Ukaž mi to!“

„To vážně není nut-“

„Nebudeš mi říkat, co je a není nutné,“ odpoví a popadne mě za rameno dřív, než to stihnu dokončit.

Tak mě překvapí, že se ani nebráním, když mě roztočí jako desku na mém oblíbeném gramofonu.

„Panebože!“

A jsme zpátky u křiku. Přisahám, že její hlas má jenom dvě výškové polohy. Normální a nesnesitelnou.

Je zázrak, že to Jaxon vydrží.

Na druhou stranu, když máš někoho, komu na tobě záleží natolik, že ho rozruší tvoje zranění, bolest uší to pravděpodobně zmírní. O ostatních bolestech nemluvě.

„Tohle ti provedl ten drak?“ zeptá se tak hlasitě, až mi krvácí uši.

Tentokrát se ani nesnažím skrývat, jak sebou cuknu – třeba jí to konečně dojde a ztiší se o decibel nebo devadesát –, a o co nejvíc ustoupím. „No, rozhodně jsem si to neudělal sám.“

„Jo, ale myslela jsem, že upíři se hojí rychle? Není to jedna z výhod, když piješ krev?“

„Popravdě, moc nevyhod to vážně nemá,“ ušklíbnu se.

Stojím teď před zrcadlem, a ačkoli se v něm nevidím, Graceino protočení očí mi neunikne. „Jo, jasně. Možná nemá, ale neodpověděl jsi mi na otázku.

Neměla by některá z těch tvých zvláštních schopností většinu těch popálenin vyléčit?“

„Jsem upír,“ zopakuju suše. „Ne superhrdina.“

Vyprskne smíchy. „Víš, jak to myslím.“

Vlastně jo. Asi proto podlehnu a vysvětlím jí to, i když mám ve zvyku *nikdy* nic *nevysvětlovat* – obzvlášť o sobě.

„Kdyby mě popálil normální oheň, bolelo by to jako čert, ale za pár minut by se to zahojilo. Jenže tyhle popáleniny způsobil dračí oheň. Takže bolí mnohem víc a bude trvat déle, než se zahojí.“

„Jak dlouho?“ zeptá se.

Pokrčím rameny a okamžitě toho lituju, protože mě zasáhne další vlna palčivé bolesti. „Tak pár dní.“

„To je na nic,“ zašeptá, a když se mi tentokrát zadívá na záda, trochu zjihne. Tvrdý výraz nahradí něco jiného. A nechutně to připomíná starost – nebo soucit.

Každopádně je mi to nepříjemné. A to ještě předtím, než zvedne ruku a pohladí mě po rozdrásaných zádech.

Obrním se proti bolesti, ale žádnou necítím. Vlastně je to příjemné. O hodně víc, než by mělo.

A kurva. Prostě kurva.

Protože celá tahle situace se nepřestává *zhoršovat*.

8

Jezte, pijte a mějte se na pozoru – Grace –

Hudson se zachvěje, když přejedu prsty po okrajích poškozené kůže. „Omlouvám se.“ Odtáhnu ruku a připadám si jako zrůda. „Snažila jsem se být jemná. Ublížila jsem ti?“

„Ne,“ odpoví úsečně a tentokrát si odpustí hnusný tón. Vlastně je prázdný. Nevím, proč mi to připadá horší.

Stojí zády ke mně, a tak se podívám do zrcadla, jestli dokážu rozluštit jeho výraz, ale spatřím jenom sebe. Rozhodně tam není upír s kamennou tváří a osobností tygra v kleci, kterému se zároveň pořád nějak daří mít ty nejvýraznější oči, jaké jsem kdy viděla.

Protože upíři v zrcadlech nejsou vidět...

Uvědomím si, že to není poprvé, co mě zničehonic zasáhne, jak moc se teď můj život liší od toho, jaký byl před pár týdny. Nejen kvůli rodičům, Katmer-ské akademii a Jaxonovi, ale i proto, že vážně žiju mezi monstry.

V tuble chvíli s jedním konkrétním monstrem, pomyslím si, když zírám na Hudsona. A ne jen tak ledajakým. Trčím tu s tím, kterého se ostatní monstra bojí. Které dokázalo zničit mnoho z nich pouhou myšlenkou. Pouhým zašeptáním.

Je to děsivé zjištění. Nebo by mělo být. Ale když si prohlížím Hudsonova zraněná záda, nezdá se mi zdaleka tak děsivý, jak si ho všichni představují. Vypadá jako každý jiný rozbitý kluk.

A taky atraktivní.

Ta myšlenka se mi nechtěně zjeví v hlavě, ale jakmile se zhmotní, nejde ji ignorovat. Pokud nějak najdete způsob, jak od něj oddělit sociopatické a psychopatické sklony, je Hudson velmi přitažlivý.

Samozřejmě ne tak přitažlivý jako Jaxon – to není nikdo –, ale rozhodně je na něj radost pohledět. Tedy čistě objektivním způsobem „nikdy o něj nebudu mít zájem“. Protože jak bych mohla, když na mě ve škole čeká ten nejvíc sexy a nejlepší kluk na světě?

A nejspíš vyšiluje, protože neví, co se mi stalo.

Z toho pomyšlení mě začnou štípat oči.

Nesnáším, že si o mě Jaxon právě teď dělá starosti. Nesnáším, že Macy a strýček Finn se nejspíš taky bojí. Za tu krátkou dobu na Katmeru jsem si je všechny hrozně oblíbila a nesnesu pomyšlení, že jim moje nepřítomnost ubližuje. A obzvlášť Jaxonovi, který je mnohem víc než můj přítel. Je to můj druh.

Pořád přesně nevím, co to znamená mít druha, ale cítím, že Jaxon je můj. Bolí mě, že jsem od něj pryč, ale aspoň vím, že je v bezpečí. Nedokážu si představit, o kolik horší to pro něj musí být, když neví, kde jsem a jestli jsem v pořádku. Zvlášť když mě naposledy viděl s *Hudsonem*.

„Chudák Padavka. Musí tak trpět.“ Nepotřebuju Hudsonovi vidět do tváře, abych věděla, že zase protáčí oči.

Rozčílí mě to natolik, že si odfrknu. „To, že nedokážeš pochopit, čím prochází, neznamená, že si z něj musíš dělat legraci.“

„Bojíš se, že to jeho křehké ego nezvládne?“ opáčí.

„Spíš se bojím, že tě uškrtím, jestli se budeš chovat jako blbec.“

„Posluž si.“ Hudson poklesne v kolenou, abych mu dosáhla na krk. „A pořádně se předved.“

Částečně mám chuť tu nabídku přijmout a ukázat mu, že by se mě vážně měl bát, i když to očividně není pravda. Ale na druhou stranu se to bojím zkusit. Možná jsem se s Jaxonovou pomocí dostala z pasti, kterou na mě nastražila Lia, ale v žádném případě nejsem dost silná, abych se sama postavila upírovi. Zvlášť ne tak silnému jako Hudson.

Být v tomhle světě člověkem má rozhodně svoje stinné stránky. Ale možná to má nevýhody v každém světě. Podívejte se na moje rodiče.

Na okamžik se mi vybaví mámina tvář. Ale než se stihnu ponořit do smutku, zabouchnu za ním – a za mámou – dveře. Ponořit se do bolesti ze stesku, zvlášť když jsem uvězněná na tomhle místě s –

„Moc se omlouvám, že ruším ufnukaný večírek dřív, než se z něj stane slzavé údolí,“ prohodí Hudson hlasem, který je všechno jen ne lítostivý, „ale musím se zeptat. Jestli se chceš celou noc litovat, můžeš mi dát deset minut, abych se nejdřív umyl? Rád bych se aspoň osprchoval, než mě unudíš k spánku.“

Chvilí trvá, než mi to dojde. A pak rozhořčením málem vybuchnu. Třesou se mi ruce, žaludek se mi svírá a stojí mě veškeré sebeovládání, abych po něm neskočila. Ale nedopřeju mu to zadostiučinění, aby věděl, že mě dostal. Nezaslouží si ho.

„Nerad ti to kazím, princezno. Ale jsem ve tvé hlavě. Takže už to vím.“ Zní ještě znuděněji, pokud je to vůbec možné.

Což mě naštve ještě víc. Už tak je dost špatné, že ho musím snášet, ale to, že rozebírá každou moji myšlenku, mě děsí.

Přesto mi vědomí, že přesně o to mu jde, nezabrání zavrčct. „Jsi odporný.“

„A to jsem si myslel, že budeme nejlepší kamarádi,“ oduší. „Tak strašně jsem se těšil, že spolu budeme vyrábět náramky přátelství a vyměňovat si tipy na rande.“

„Panebože.“ Tentokrát už sevru ruce do pěstí a nepřeju si nic jiného, než abych mu mohla zlomit ten jeho svatouškovský, příliš dokonalý nos. „Copak tě *nikdy* neomrzí být za kretěna?“

„Ještě se to nestalo.“ Odmlčí se, jako by se potřeboval zamyslet. Pak pokrčí rameny. „Nech nás tady dost dlouho a možná na to přijdeme.“

„To už jsme vážně zase u toho?“ Rezignovaně si povzdechnu. Už teď jsem vyděšená a unavená – kdo by v mojí situaci nebyl – a hádka s Hudsonem k tomu jen přidává. „Opakuješ se jako poškrábaná deska.“

„A ty jsi úplně naivní.“

„*Naivní?*“ zopakuju a vím, že to zní ublíženě.

Nadzvedne obočí. „Buď to, nebo si to záměrně nechceš připustit. Co z toho se ti líbí víc?“

„To, co mě dostane rychleji pryč od tebe,“ vyštěknu.

Jsem na svoji odpověď docela pyšná – nebo bych byla, kdyby si můj žaludek nevybral právě tuhle chvíli, aby znovu zakručel. Dost hlasitě.

Rozpacitě zrudnu, a když se Hudson usměje, ještě se to zhorší.

„Víš,“ zamyslí se a protře si zátylek. „Existuje způsob, jak tuhle hádku jednou provždy vyřešit.“

„Jo?“ vyhrknu až příliš nahlas, jak se snažím zakrýt, že mi znovu kručí v břiše. „A jak?“

Vyjde z koupelny a přejde k malé kuchyňce v rohu místnosti. „Zjistíme, co je tu za jídlo.“

„A co to dokáže?“ zeptám se, ale jdu za ním.

Věnuje mi pohled, kterým se ptá, jestli si na toho blbce hraju schválně. Ale nakonec odpoví. „Jsem upír.“

Jako kdyby to všechno vysvětlovalo – což je tak trochu pravda, protože zjevně naráží na tu věc s pitím krve –, otevře kuchyňskou skříňku. „Kdyby to byla moje práce, tak bych ji rozhodně nenaplnil...“ Vytáhne modrou krabici. „Pop-Tarts?“

9

Od mrknutí až po výstřih – Grace –

Vůbec netuším, co to je,“ zabručí a prohlíží si krabici třešňových taštiček ze všech stran, jako by hledal nějakou nápovědu.

Podle přetrvávajícího nechápavého výrazu v očích to vážně neví. Poprvé mě napadne, jestli možná – jen možná – neříká pravdu. Je to v rozporu se vším, co o něm vím a čemu bych chtěla věřit. Jenže když otevřu pár dalších skříněk, je dost těžké si myslet, že existuje jiné vysvětlení toho, co se tu děje.

Zvlášť když jsou plné mých oblíbených svačinek. Krekry s arašidovým máslem. Popcorn. Slané chipsy s octem. A polovina velkého balení Dr Pepper. Je to dost divné, ale jen do chvíle, než otevřu ledničku vedle sporáku a najdu ve dveřích zbývajících deset vychlazených lahví, nemluvě o perlivé vodě s limetkovou příchutí a pár plechovkách mojí oblíbené citrónové limonády.

V šuplíku zahlédnu jablka, hrozen červeného vína, tři hrušky a suroviny na sendviče s grilovaným sýrem.

Buď má ten, kdo tuhle kuchyni zásoboval, až děsivě podobné chutě, nebo to tu vážně celé nějak řídím. A vzhledem k tomu, že jsem obyčejný člověk, který nemá naprosto žádnou moc, zdá se mi něco takového naprosto nemožné. Nicméně jsme tady.

A protože mi ještě před dvěma týdny nic z tohohle nepřipadalo možné – zejména to, že jsem zamilovaná do upíra a že mám v rodině čaroděje –, radši nesoudím. Aspoň na chvíli.

Popadnu jablko a plechovku La Croix, a teprve pak se otočím na Hudsona, který se vrátil do kuchyně v novém triku. Díkybohu. Čekám, že se bude škodolibě radovat nebo po mně aspoň střelí vítězným úsměvem nebo deseti, ale

místo toho tam jen stojí se skloněnou hlavou a rukama zapřenýma o pult, jako by to bylo to jediné, co ho drží na nohou.

A co huň, celý se třese. Není to nijak hrozné a možná bych to přehlédla, kdybych ho tak pozorně nesledovala. Ale teď není možné si toho nevšimnout. Sice má prázdný výraz a sklopené oči, ale jestli mě posledních pár týdnů něco naučilo, pak je to schopnost rozpoznat bolest, když ji mám přímo před sebou.

A přestože by někteří zašli tak daleko a tvrdili, že si Hudson jakoukoli bolest zaslouží za ta zvěřstva, která napáchal, já nedokážu zapomenout na to, že mu drak popálil záda, když se mě pokoušel zachránit. A to znamená, že je opravdu na mně, abych mu pomohla. Ať už chci, nebo ne.

Nenechám si čas na rozmyšlenou – ani Hudsonovi, aby řekl něco, co by mě přimělo změnit názor – a vrátím se do koupelny, kde zpod umyvadla vytáhnu dezinfekci. Nedám si šanci položit otázku, jak jsem věděla, že tam najdu lékárničku spolu s lahvičkou Tylenolu a antibiotickým krémem tlumícím bolest. Místo toho prostě všechno popadnu, společně s pár obvazy, a vrátím se do kuchyně.

K Hudsonovi.

„Sundej si tričko,“ přikážu tím nejvíc nesmlouvavým tónem, jaký zvládnu a odšroubuju víčko dezinfekce.

Ani se nepohne. „Bez urážky, ale vážně nejsi můj typ.“

„Podívej, Hudson, vím, že tě ta popálená záda bolí. Nabízím ti pomoc. A tentokrát si to nerozmyslím.“

„Nedělej si starosti.“ Narovná se a zastrčí si ruce do kapsy. Nejspíš chtěl vypadat nonšalantně, ale moc se to nepovedlo, protože se přitom třese. „Umím se o sebe postarat.“

„Pokud by to byla pravda, už bys to dávno udělal,“ odpovím. „Takže přestaň kecat a sundej si to tričko, ať to máme za sebou.“

Povytáhne obočí. „Jak bych mohl odolat takové okouzlující nabídce?“ Podívá se na dezinfekci. „Podívej, vážím si toho, ale nebude to fungovat.“

„Aha.“ To mě nenapadlo. „Jsou upřími imunní vůči lidské medicíně?“

„Ne. Ale jsme odolní téměř vůči všemu, co lidská medicína léčí.“ Hudson kývne k tubě s krémem. „Například vůči tomu, co tohle zabíjí. Nepotřebuju antibiotický krém, protože mi bakterie neublíží.“

„Dobře.“ Nakloním hlavu v gestu *touché*. „Ale vzala jsem ho kvůli jeho schopnosti tlumit bolest, ne kvůli antibiotickému účinku. Pořád si myslím, že to stojí za pokus. Tedy pokud si vážně nemyslíš, že nebude fungovat proti něčemu nadpřirozenému, jako je třeba dračí oheň.“

Začne zvedat ramena, ale pak sebou cukne. „Nevím, jestli to zabere, nebo ne. Nech to tady. Vyzkouším to.“

„Vyzkoušíš?“ Pochybovačně ho sjeďu pohledem. „Vím, že upíři dokážou skoro všechno – nebo se to aspoň říká –, ale určitě budeš potřebovat trochu pomoci, aby sis dosáhl na záda.“

„Jsem zvyklý dělat věci sám. Nepotřebuju –“

„Pomoc,“ dokončím a ignoruju bodnutí lítosti, které mě zasáhne při pomýšlení, že by někdo – dokonce i Hudson – byl tak osamělý, že se naučil dělat všechno sám. „Bla, bla, bla. Nech si to, pijavice. Už jsem slyšela dost výmluv.“

„*Pijavice?*“ zopakuje s těžkým britským přízvukem. Znáám ho teprve pár hodin, ale jsem si jistá, že nikdy v životě nebyl uraženější.

Skvěle. Fakt se nechci spřátelit s Jaxonovým zlým starším bratrem. Ale nemám na to, abych se dívala, jak trpí, když nemusí. Udělala bych to samé pro kohokoli.

A jestli lže a je to *on*, kdo nás tady vězní, tak bude nejspíš lepší nechat ho naživu. Jak bych sakra našla cestu ven sama?

„Netvař se tak překvapeně,“ zabručím, zatímco otvírám balíčky s gázou. „Taky saješ krev, ne?“

„To není totéž,“ zavrčí.

Otevřu tubu s krémem, abych ho pak mohla snadněji nanést. „To říkáš jen proto, že nevíš, jaké to je, když se z tebe někdo živí.“

„A ty jo, hm?“ V očích se mu zablýskne, až mi z toho přejede mráz po zádech.

Ne, že bych to dala najevo. Podejte klukovi jako Hudson prst a budete bez ruky.

„Můžeš se otočit?“ požádám hlasem plným nezájmu a zvednu dezinfekci.

Naštěstí ten divný pohled zmizí stejně rychle, jako se objevil. A jeho jedinou reakcí je, že si založí ruce na hrudi a mrzutě mě pozoruje. Pořád vypadá hrozivě, i když zjevně trpí.

Ale takové zastrašování v pohodě zvládnou. Koneckonců Jaxon mě většinu prvního týdne na Katmeru probodával stejným pohledem. V tuhle chvíli jsem vůči němu víceméně imunní.

„Jestli mě chceš vyděsit, budeš muset vycenit mnohem víc špičáků,“ poznamenám tím nejznuděnějším hlasem, jakého jsem schopná.

„To se dá zařídit.“ Během jediného mrknutí oka je těsně u mě.

„Nepokoušej mě,“ zavrčí tak blízko, že ucítím na uchu jeho teplý dech. „Nejsi jediná, kdo tady má hlad.“

Hrůza mi rozbuší srdce jako křídla kolibříka. Ale v žádném případě mu nedopřeju uspokojení z toho, že ví, jak moc jsem vyděšená.

Z něj, z tohohle místa a z faktu, že už možná nikdy neuvidím Jaxona.

Proto si prohrábnu kudrnaté vlasy a otočím hlavu, dokud se téměř nedotýkáme nosy a nehledíme si do očí. „No tak mě kousni!“ odpovím těsně předtím, než mu na záda vyliju půlku lahvičky dezinfekce. Tričko vem čert.

10

Pálení kalhot – Hudson –

Proč jsi to sakra udělala,“ zařvu, když mi záda vzplanou bolestí. A mokrá látka se přilepí na popáleniny.

„Přestaň vyvádět jako malé dítě,“ zpraží mě Grace a vymaní se z mého sevření. „Potřebuješ to vyčistit.“

„Vždyť jsem ti říkal, že na tom nezáleží,“ vyštěknu a přetáhnu si triko přes hlavu. „Nemůžu dostat infekci!“

„Jenže ty nejsi zrovna nejdůvěryhodnější člověk, jakého jsem kdy potkala,“ odpoví a obejde mě. „Nejsem si jistá, jestli ten peroxid něčemu pomohl, ale rozhodně to nezhoršil.“

„To tvrdí holka, jejíž záda se momentálně neškvaří v pekle.“

„Mohl bys na deset vteřin přestat fňukat?“ Nevidím jí do tváře, ale poznám v jejím hlase, že protočila oči. „Už to začíná být ohrané.“

Na jazyku mě pálí dva tucty kousavých odpovědí, ale zatnu zuby. Jak znám Grace, označila by jako fňukání cokoli.

Což je vtipné, když je spárovaná s mým vyhýbavým bratříčkem, který umí jen fňukat nebo si na něco stěžuje. Ale předpokládám, že díky poutu druhů vypadají i ty největší nedostatky jako duha zalitá sluncem. O to větší škoda.

Ostražitě sleduju, jak popadne z umyvadlového pultu gázu. „Tohle už zvládnou.“

„Jo, jasně.“

Její hlas zní pro jednou suše. A rozhodně ji to nijak neohromilo. Musím přiznat, že to ve mně zrovna nevzbuzuje důvěru v její ošetrovatelské schopnosti.

Připravím se na to, že mi bude drhnout popáleniny hrubou gázou, protože se zdá, že u ní vítězí soucit nad odborností, ale její dotek je překvapivě jemný. Místo, aby mi necitlivě stírala přebytečný peroxid ze zad, a ještě víc podráždila popálenou kůži, jenom zlehka poklepává na mokrá místa.

Nezastaví to bolest, která se mi prořezává svaly až do kostí, ale taky ji to nezhorší. Takže zůstanu stát a nechávám ji dělat, co potřebuje. No, a taky si užívám, že se mě dotýká někdo jiný – i když jen platonicky a jedná se o bratrovu holku. Ale po tolika desetiletích samoty je to příjemné.

„Teď to namažu krémem,“ upozorní mě, když mi usuší záda. „Snad to pomůže.“

Nepočítám s tím, ale ani se nehnu, zatímco si ho vytlačuje z tuby na prsty. Jenže jakmile se mě dotkne, ztuhnu.

„Bolí to? Snažím se být co nejjemnější.“

„V pohodě,“ odpovím. Ale uvnitř jsem v šoku. Pálení ustupuje. Nezmizí, ale každé zmírnění z nesnesitelného na nepříjemné je zatraceně skvělé.

Dál přejíždí prsty po popálené kůži a místo bolesti se dostaví příjemný chlad. Ale taky nová vlna horka, která mě přinutí ohlédnout se přes rameno. Může trvat na tom, že je jenom člověk, jak chce, ale nějaký lidský krém – ať už zmírňující bolest, nebo ne – v žádném případě nezpůsobí takový rozdíl.

Ne, za to uzdravování, nebo co to je, může Grace. Ať už o tom ví, nebo ne.

Ale nemám náladu na další disertační práci o všech důvodech, proč nevím, o čem mluvím, takže si to radši nechám pro sebe. Stejně jí nemám v úmyslu prozradit cokoli užitečného, co by mohla použít proti mně.

Dvě stě let v područí otcových rozmarů mě naučilo, jak je to pošetilé.

„Tak fajn. Snad jsem nic nevynechala,“ řekne a trochu poodstoupí. „Podle mě bych to neměla překrývat gázou. Popáleniny už vypadají mnohem líp, ale ještě bych je nechala trochu dýchat.“

Sleduju, jak zavírá krém, a snažím se ignorovat fakt, že mě záda zase začíná bolet, když se mě nedotýká. Štve mě to, i když si uvědomuju, že je to jenom proto, že má nějaký léčivý dar, o kterém nevím. Nelíbí se mi, že někoho k něčemu potřebuju. A rozhodně se mi nelíbí, že se cítím být zavázán bratrově družce.

Proto jí nepoděkuju za pomoc. A nezůstanu, abychom si mohli ještě povídat. Zmizím na druhý konec místnosti do ložnice, zatímco Grace si umyje ruce a přejde do kuchyně.

„Hej! Co to děláš?“ vyhrkne, když začnu odhazovat kupu polštářů z postele na zem. A protože to považuju za celkem zjevné, neobtěžuju se s odpovědí. Místo toho se rozhlednu po něčem dalším, čím bych zaměstnal ruce. Pak popadnu přehoz a přetáhnu ho k nohám postele.

Grace se neumí prolínat do stínů a má neuvěřitelně krátké nohy – stejně jako zbytek těla –, takže jí trvá dobrou minutu, než urazí stejnou cestu, která mně zabrala asi tři vteřiny. Ale nakonec se postaví vedle nočního stolku a založí si ruce v bok. „Vážně jdeš do postele? Ted?“

„Byl to dlouhý týden, princezno. Jsem unavený.“ Obrátím se zády a odhrnu deku.

„Jo, ale pořád jsme nepřišli na to, co budeme dělat!“ Je tak rozhořčená, že jí na konci zaskřípe hlas.

„A dneska se k tomu ani nechystáme.“ A jako by chtěl podtrhnout moji myšlenku, vybere si drak právě tuhle chvíli, aby znovu narazil do střechy. Celá místnost se otřeše.

„Snad si nemyslíš, že budeme moct spát, když ta věc krouží kolem a snaží se probourat dovnitř?“ Podívá se na strop, jako by čekala, že se každou vteřinou zhroutí.

„Ten se dovnitř nedostane,“ odpovím s větší sebedůvěrou, než jakou ve skutečnosti mám. „A kdyby přece, tak si s ním poradíme.“

„Poradíme?“ Ted' už začíná ječet. „Jak to podle tebe uděláme?“

„Mám v rukávu pár triků,“ odpovím a znovu si prohlédnu zazděné okno. „A ty taky.“

„Nechceš se k tomu znovu vracet, že ne?“ záupí. „Já jsem to neudělala.“

„Dobře.“ Nebráním se jenom proto, že jsem fakt utahaný – být vzkříšen z „mrtvých“ není zrovna procházka růžovou zahradou. Místo toho zvednu ruce k pásku.

Myslel jsem, že to bude stačit, aby utekla, ale Grace jenom přimhouří oči. Očividně se nehodlá jen tak vzdát a je připravená na další kolo.

Smůla, že já ne. Takže ho rozepnu.

Jenže ona si jen založí ruce a opře se ramenem o zeď. Dává mi tím najevo, že tenhle způsob hry zvládá taky.

Přiznávám, že mě to ohromí a dost pobaví. Mám rád výzvy a Grace jedna přímo sálá z očí. Nehodlám ustoupit.

Takže mi zbývá jediná možnost.

Stáhnu zip a nechám kalhoty od Armaniho spadnout ke kotníkům.

11

Spánek nemrtvých – Grace –

Hvětší mezeruudson Vega nosí boxerky. A nejen tak obyčejné. Červeno-zeleno-modro-broskvovo-zlaté boxerky od *Versaceho*, které nezakrývají ani zdaleka tolik jako klasické trenky. Ne, že by se podobaly jakýmkoli trenkám, které jsem kdy viděla. Tyhle jsou zatraceně křiklavé a moc dobře to vědí. A co víc, ony tu křiklavost doslova oslavují. Na pravé nohavičce mají erb, na levé propracovanou královskou korunu a v rozkroku zatracený modrozlatý meč.

Netuším, jestli je to optický klam nebo pravda obřích rozměrů, a rozhodně to nehodlám zjišťovat. Ale i já musím uznat, že Hudson bude možná jediným člověkem na téhle planetě, který v nich vypadá dobře.

Ne, že bych to dala najevo – zvlášť když mi vůbec nezáleží na tom, jak dobře nebo špatně vypadá.

A tak, místo abych zírala na nejkrásnější spodní prádlo, jaké jsem kdy viděla, nemluv o upírovi, který ho má na sobě, se radši zeptám: „Takže co? Myslíš, že automaticky dostaneš postel, protože jsi upír a já ubohý člověk?“

„Chci jen upozornit, že jsou to tvoje slova.“ Usměje se přesně tak, aby mě naštvál – bezelstně, arogantně a dost nebezpečně na to, aby se mi zjezily vlasy v zátylku.

Všechno tohle by mě mělo varovat, ale stejně mě překvapí, když se obrátí, aby si natřásl polštář – a panebože, na zadku má skutečný zámek. Nebo to má být řecký chrám à la Olymp? Těžko říct – ležérně ho pohodí zpátky na postel. „Kromě toho jsem myslel, že se přidáš.“

Dobře, možná *jsem* naivní, protože tohle jsem fakt nečekala. „Jsem *družka* tvého bratra,“ vyprsknu, když konečně odezní šok. „V žádném případě s tebou nebudu spát. *Nikdy*.“

„Ach ne,“ odpoví s naprosto vážným výrazem. „Jak to jenom přežiju?“

„Ty jsi vážně blbec, víš to?“ zavrčím.

„Už ses o tom párkrát zmínila.“ Natře i druhý polštář a vůbec ho nezajímá, co říkám. Což mi ovšem nezabrání pokračovat. Jestli spolu máme trčet bůhvíjak dlouho, musíme si vyjasnit pár věcí. Včetně té nejdůležitější. „Nevím, co si myslíš, že se tady stane, ale můžu tě ujistit, že k ničemu takovému nedojde.“

Otočí se a najednou už to není ten sarkastický osel, se kterým jsem se musela celý večer potýkat. Je to jenom hodně, hodně unavený kluk.

„Spát, Grace. Chci jenom spát.“ A s tím si vleze do postele, přetáhne přes sebe deku a obrátí se zády ke mně.

Jen další způsob, jak ukázat, jak málo – a tím myslím vůbec – se mnou cítí ohrožený. Zaplaví mě rozpaky, ještě než dodá: „Klidně si vezmi druhou stranu. Slibuju, že do tebe ve spánku nezabořím špičáky.“

„Nejsou to tvoje špičáky, čeho se bojím,“ odseknu dřív, než si to stačím promyslet. Rozpaky se rázem změní v naprosté ponížení, když ta slova zůstanou viset ve vzduchu.

Panebože. Vážně? Nemůžu uvěřit, že jsem to řekla. Hoří mi tváře a je mi zle.

„Jasně. Tak s tím si taky nemusíš dělat starosti,“ zamumlá. A poprvé skutečně zní tak unaveně, jak vypadá. „Dobrou noc, Grace.“

Neodpovím, ale je jasné, že to vlastně ani nečeká. Aspoň pokud tomu nasvědčuje to, jak ztěžka zavře oči a okamžitě usne.

A ta část mozku, která na mě předtím ječela *uteč*, se vrátí v plné síle. Trvá na tom, že pokud mám vůbec nějakou šanci se odsud dostat, pak teď. Když je vyčerpaný, nepřipravený a má příliš velké bolesti, než aby ho zajímalo, jestli zůstanu, nebo ne.

Jenže tam venku je pořád drak. Slyším mávání křídel, jak krouží kolem střechy, a stále cítím v hrudníku jeho řev. To znamená, že jsem uvězněná mezi dvěma vrcholnými predátory. Ten, kdo tvrdil, že lidé jsou na vrcholu potravního řetězce, byl zřejmě optimista.

12

Grace na zlatém podnose – Grace –

Nemám ponětí, jak dlouho tam jen stojím a pozoruju ho. Vteřiny, co se táhnou jako minuty?

A minuty jako hodiny?

Ale jak čas plyne, je nad slunce jasnější, že Hudson vážně spí. A má v úmyslu v tom pokračovat.

Je to dobrá zpráva – vlastně skvělá –, a tak si poprvé na tomhle místě dovoším se pořádně nadechnout. A znovu a znovu, dokud neseberu sílu odejít z ložnice.

Ještě pořád mám hlad – to jablko jsem nestihla sníst –, proto zamířím zpátky do kuchyně. Cestou dávám pozor, abych do ničeho nevrázila nebo neudělala prudký pohyb, kterým bych Hudsona probudila. Nebo hůř, naštvála.

Jakmile dojdu k lince, zakručí mi v žaludku. Skoro jako by čekal na okamžik, kdy se bude cítit bezpečně – nebo kdy se tak budu cítit já. Ale bezpečí je relativní věc, když sdílíte prostor se sociopatem, takže nesmím příliš zpožehlnět.

Proto mám nastražené uši, zatímco potichu prohlížím zásuvky a najdu pár nezbytností, jako otvírák na konzervy a nabíječku na mobil, dokud konečně nenahmátnu to, co skutečně hledám. Nůž. A ne ledajaký nůž. Pořádně nabroušenou řeznickou kudlu.

Napadne mě, že bych si místo něj mohla vzít házecí sekeru, ale u terčů visí jen čtyři. To je dost vysoká šance, že si jedné chybějící všimne.

Je mi jasné, že pokud se na mě Hudson vrhne, sekera ani nůž mě moc neochrání – pokud vůbec –, ale nehodlám se mu naservírovat na zlatém podnose.

Moje krev – a zbytek těla – není v denní nabídce, díky. Radši zemřu v boji, než se prostě vzdát a nechat se Jaxonovým bratrem zabít. Už takhle mému druhovi dost ublížil. V žádném případě nedovolím, aby ho připravil taky o mě.

Aspoň ne bez pořádného boje.

Položím nůž na linku a vyndám ze skříňky chleba, abych si mohla připravit rychlý sýrový sendvič. Zhltnu ho vestoje, zatímco nespouštím oči z Hudsonovy nehybné spící postavy.

Pak si vezmu z ledničky Dr Peppera a zamířím k pohovce nejbliž u dveří – a nejdál od postele. Schoulím se v rohu a položím plechovku limonády na stůl. Nůž zastrčím mezi dva polštáře tak, abych ho měla po ruce. Z kapsy vytáhnou mobil.

A zatímco projíždím aplikace – ty jediné fungují, protože volat nebo posílat zprávy nemůžu –, čekám, až Hudson přestane s tou hrou a stane se předátorem. Tím, kterého se přede mnou ani nesnažil skrývat.

Uběhne hodina, aniž by se pohnul. Vlastně nedělá *vůbec* nic. Leží tak nehybně, že se musím párkrát podívat zblízka, abych se ujistila, že ještě dýchá. K mému zklamání pořád žije.

Únava začíná vítězit a stahuje mě pod hladinu. Utopí mé odhodlání zůstat vzhůru ve vlně vyčerpání. Ještě než usnu, otevřu si naši společnou fotku s Jaxonem.

Vyfotila jsem ji před třemi dny v jeho ložnici. Moje studijní schůzka s Macy a Gwen skončila dřív, než jsme plánovaly, a tak jsem se cestou do našeho pokoje zastavila ve věži, abych mu popřála dobrou noc.

Právě vycházel ze sprchy. Voněl a vypadal nádherně. Mokrý černé vlasy se mu lepily ke tváři a nahý hrudník měl ještě trochu vlhký. Jeho radostný výraz byl přímo nakažlivý.

Proto taky stojím přitisknutá zády k němu s úsměvem jasnějším než polární záře, která prosvítá oknem za námi. Snažil se mi to selfie rozmluvit a přesunout nás ke zvalené posteli, ale stála jsem si za svým.

Navzdory všemu, co jsme prožili, je náš vztah pořád na začátku. Což znamená, že nemám skoro žádné společné fotky. Chtěla jsem ji a ujistila jsem se, aby to Jaxon pochopil.

A teď jsem fakt ráda, že jsem na tom trvala. Dává mi něco, na co se můžu uprostřed toho obrovského zmatku soustředit. Něco, k čemu se můžu snažit najít cestu zpátky.

A tak svírám telefon v ruce – s naší fotkou na displeji – tak pevně, jak to jen jde.

A snažím se vzpomenout, jak to zní, když mi Jaxon šeptá, že mě miluje.

13

Můj život je jako odemčený telefon – Grace –

Pomalů se probouzím s pocitem, že je mi teplo a slyším Macyin hlas, který mi říká, že se nemůže dočkat, až přijedu na Katmer.

Chvilí mi trvá, než se zorientuju. Pak si náhle vzpomenu, kde jsem, a hlavně s kým. Jak mi mozek zaplaví všechny ty včerejší hrozné události, posadím se tak rychle, že málem spadnu z gauče.

„Macy?“ zavolám a odhrnu si rozčuchané vlasy z tváře, zatímco se modlím, aby to byl jenom sen. Aby každá zpackaná věc byla součástí té nejdůmyslnější noční můry, jakou jsem kdy měla. „Co se dě-“

Zmlknu, když mi dojdou tři věci současně.

Zprvé jsem přikrytá tou nejměkčí a nejteplejší dekou na světě.

Zadruhé tu Macy není.

Zatřetí má Hudson Vega můj telefon.

A co hůř, využil mého spánku k tomu, aby si mohl projít veškerý jeho obsah. Hajzl.

„Hej!“ vykřiknu a vrhnu se po mobilu. Jenže mám sucho v krku a právě jsem se probudila, takže moje koordinace za tou upíří dost zaostává. Zvlášť když je tím upírem Hudson.

Je na druhé straně místnosti, než se vůbec stihnu vymotat z té směšné deky, kterou mě nejspíš přikryl. Na okamžik mi to připadá strašně matoucí – Hudson pro mě udělal něco hezkého –, protože si matně vzpomínám, že mi byla uprostřed noci zima.

„Co si sakra myslíš, že děláš?“ vyštěknu. Ignoruju bušící srdce a nůž, který je pořád zastrčený mezi polštáři, a běžím k němu. Jedna část mozku na mě

křičí, že fyzická konfrontace je hodně špatný nápad, ale druhá část se dožaduje, abych si vzala zpátky ten zatracený telefon.

Poslechnu tu druhou, protože odmítám strávit jakkoli dlouhou dobu v tomhle vězení neustálým strachem z Hudsona. Bez ohledu na to, jak je děsivý.

„Vrať mi ho,“ dožaduju se a hmátnu po něm.

„Uklidni se, princezno,“ odpoví a zvedne ho těsně mimo můj dosah. „Chtěl jsem se ujistit, že v něm není něco, co bychom mohli využít, abychom se odsud dostali.“

„Jako co třeba? Tajný kód, který jsem náhodou zapomněla?“ zeptám se znechuceně.

„Možná,“ pokrčí rameny. „Už se staly divnější věci.“

„Jo, ale nenapadlo tě, že by ses prostě mohl zeptat, místo abys mi prostě narušil soukromí?“

„Vzhledem k tomu, že nemáš ponětí, co děláš?“ Nadzvedne obočí a opře se ramenem o zeď. „Ne, to mě vůbec nenapadlo.“

Spustí ruku a přejde na další video. Tentokrát ze dne, kdy jsme s Jaxonem stavěli sněhuláka.

Při zvuku jeho hlubokého a vřelého hlasu se mi zachvěje srdce. Vidět ho šťastného je jedna z nejlepších věcí na světě – tolik si toho vytrpěl – a tahle vzpomínka je jednou z mých nejoblíbenějších. Všechno na ní je dokonalé.

„Sakra!“ Uvažuju, že se vrátím pro nůž, zatímco se znovu natáhnu po telefonu, ale odrazí mi ruku, aniž by zvedl oči od displeje. „Přestaň se dívat na moje videa!“

„Jenže Padavka vypadá v tom upířím klobouku tak roztomile. Upletla jsi ho?“

„Ne.“ Ale líbí se mi. A hřeje mě pomyšlení, že ho přinesl pro našeho sněhuláka, a ještě víc miluju jeho výraz, když odstoupíme, abychom si prohlédli naše dílo.

A Hudson ho teď lhostejně sleduje a prohrabává se mými nejosobnějšími vzpomínkami a hledá stopy, které neexistují. Soudí Jaxona i mě za něco, do čeho mu vůbec nic není. A kvůli tomu ho nenávidím ještě víc.

Když znovu skočím po telefonu, Hudson se otočí zády. V tu chvíli se přestanu ovládat. Chytnu ho za rameno a co nejsilněji trhnu. „To, že nemáš

nikoho, kdo by s tebou chtěl stavět sněhuláka nebo natáčet videa, neznamená, že máš právo šmírovat ostatní lidi,“ zaječím.

A vytočí mě, že to s ním ani nehne. Stejně jako nadzvednuté obočí, když se na mě podívá, jako by se chtěl zeptat, co to dělám.

Což je vzhledem k téhle situaci fakt k smíchu.

Ale v tom pohledu je něco, co mě přinutí ustoupit. Nahromaděný vztek, jaký jsem ještě nikdy neviděla. Dravčí výraz ze včerejšího večera mi najednou připadá jako dětská hra.

Se srdcem v krku klopýtám a rozhlížím se po zbrani.

„Je v šuplíku,“ prohlásí Hudson znuděně. A právě tak se všechen vztek v očích rozplyne a nahradí ho prázdnota, na kterou už jsem si zvykla.

Zvedne se mi žaludek. „Co?“ zeptám se. Ale bojím se, že znám odpověď.

„Nehraj si na hloupou, Grace. Pak vypadáme jako hlupáci oba.“

Odstrčí se od zdi a hodí mi telefon. Chytím ho do znečitlivělých prstů, zatímco Hudson se vleče pryč.

„Kam jdeš?“ vyhrknu v panice. Nesnáším být tu s ním uvězněná, ale představa, že mě tu nechá samotnou, je najednou mnohem horší.

„Osprchovat se?“ Z jeho hlasu odkapává opovržení. „Klidně se můžeš přidat, jestli chceš.“

Panika se promění ve žhnoucí hněv. „Jsi nechutný. Nikdy bych se před tebou nesvlékla.“

„Kdo říkal něco o tom, že se máš svléknout?“ zeptá se mezi dveřmi do koupelny. „Jen mě napadlo, že ti poskytnu ideální příležitost, abys mi ten nůž zabodla přímo do zad.“

14

Deník malého upíra – Grace –

Zírám na zavřené dveře a v žaludku se mi svíjí něco strašlivě podobného studu. Hudson měl znuděný, ne ublížený hlas, ale přesto si vybavuju ten vztek v jeho očích.

Vztekl, že bych se odvážila ho zabít?

Nebo spíš že jsem si myslela, že to budu muset udělat?

Něco mi říká, že je to druhá možnost, a stud se prohlubuje.

Ačkoli se nemám za co stydět, ujišťuju se a donutím se pohnout.

To on zabil všechny ty katmerské studenty.

To on málem zabil Jaxona.

A je to on, kdo mi projížděl mobil, jako by měl nějaké právo hrabat se mi v soukromí.

Samozřejmě, že *já* mám právo pokusit se chránit před vrahem. Každý, kdo má aspoň špetku zdravého rozumu, by udělal to samé.

Přesně to samé, co se chystám zopakovat. Může se vztekat, jak chce. Jen to znamená, že je ještě nebezpečnější.

S tou myšlenkou doběhnu ke gauči, kam jsem večer schovala nůž. Napůl čekám, že tam nebude, ale je zastrčený mezi polštáři. A špička čepele se dotýká rukojeti. Když dojdou do kuchyně zkontrolovat zásuvku, najdu i všechny ostatní nože – kromě příborového, ten je ohnutý jen napůl – ve stejném stavu.

Hudson je do jednoho zničil, takže jsou nepoužitelné a já bezbranná. A nezáleží na tom, že by proti němu nic nezmohly, kdyby se na mě rozhodl zaútočit. Důležité je to, že se rozhodl zničit i tu špetku bezpečí, kterou jsem tu našla. A to je zatraceně hnusný.

Chystám se zásuvku zabouchnout, ale nakonec mu to uspokojení nedopřeju. Nejspíš by to slyšel i ve sprše a já nechci, aby věděl, jak moc jsem našťvaná – a jak strašně se bojím.

Pomalů šuplík zavírám a soustředím se na to, co *můžu* ovlivnit. Moc toho není. Zase mi zakručí v břiše – ze stresu mám vždycky hlad, takže si vezmu třešňovou taštičku a jablko a dojdu zpátky k pohovce, na které jsem spala.

Byla mi zima, dokud mě Hudson nepřikryl dekou – a co to mělo vlastně znamenat, vzhledem k tomu, jak byl ráno našťvaný? –, a pak už mi bylo jen příjemně. Což je přesně to, co v tuhle chvíli potřebuju.

A s touhle myšlenkou se obrátím, abych si prohlédla police plné knih. Ty jsou pro mě celý život útěchou. A nemám zatracené štěstí, že ať už jsem uvízla *kdekoli*, jsem obklopená tisíci a tisíci knihami?

Zakousnu se do jablka, procházím kolem knihoven a objevím spoustu svých oblíbených knih – *Kdo chytá v žitě*, *Hunger Games*, sebrané básně od Sylvie Plathové – a ještě víc těch, které jsem si chtěla přečíst, ale ještě jsem se k nim nedostala, a taky obrovskou hromadu titulů, o kterých jsem v životě neslyšela.

Zastavím se u řady svazků vázaných ve vínově rudé ohmatané kůži. Je jich nejmíň sto, a přestože některé vypadají, že jsou mnohem starší než jiné, zjevně patří do jednoho souboru – nejen kvůli stejné barvě, ale taky protože mají na hřbetu stejné značky, a když pár z nich vytáhnu, i stejné pozlacené okraje.

Navíc je každý z nich opatřený zámekem. Deníky? A čím? Nejspíš se to nikdy nedozvím, vzhledem k tomu, že jsou zamčené, ale je zajímavé nad tím přemýšlet.

Samotné kování je krásné, starobylé a zdobené – a když otáčím prvním svazkem v ruce, neodolám a přejedu po klíčové dírcе prstem. K mému šoku se zámek odemkne.

Knih je moje.

Na okamžik zaváhám, přece jen jsou to deníky. Ale podle stáří už bude pisatel nejspíš dávno mrtvý, takže mu nebude vadit, když strávím nějaký čas v jeho myšlenkách.

Opatrně deník otevřu – přežil staletí a nechci, aby se mu něco stalo. První strana je prázdná, kromě věnování: *Mému nejchytřejšímu žákovi, který si toho od*

světa zaslouží mnohem víc. S úctou, Richard. Je to napsané velmi zvláštním a fascinujícím písmem. Chvilu přejíždím po bohatě zdobených křivkách bříškem prstu. A moje zvědavost při pohledu na ta slova vzplane v plné síle a netrvá dlouho, než otočím na první stránku, abych se podívala, co ten hvězdný žák napsal.

Nahoře je datum 12. května 1835. Následuje zápis napsaný dětským písmem.

Dneska jsem se popral.

Vím, že jsem neměl, ale nemohl jsem si pomoci. ~~Upro~~ Uprovozoval mě.

Richard tvrdí, že na tom nezáleží a že selobládání je znakem civilizovaného člověka. Řekl jsem mu, že nevím, co to znamená, a on odpověděl, že selobládání je schopnost člověka ovládat své emoce a touhy i tváří v tvář velkým ~~pro~~ provokacím". To je sice hezké, pokračoval jsem, ale každý, kdo takhle tvrdí, nemá otravného mladšího bratra.

Richard se rasmál a odpověděl, že budoucí králové musí být vždy ukázněni a dělat jen to, co považují za nejlepší pro svůj lid, i kdyby jejich lid byl otravný bratříček. „Dokonce i superotravný bratříček?“ zeptal jsem se. A on, že klavně ten.

Asi to dává smysl, jenže otec vůbec nevypadá disciplinovaně. Dělá si, co chce a kdy chce, a když to někdo zpochybní, nechá ho ~~zime~~ zmizet, někdy na chvíli a někdy navždycky.

Když jsem na to ale poukával, Richard se na mě jenom podíval a zeptal se, jestli vážně chci být takovým králem, jakým je můj otec. Odpověď na takhle otáčku zní: NE!!!!!!!!!!!! Nikdy nechci být takovým králem, člověkem, upírem nebo KÝMKOLI jiným, jako je táta. Možná má velkou moc, ale taky je na všechny strašně zlý.

Nechci být takovým králem. A nechci být ani takovým otcem. Nechci, aby se mě všichni, včetně moje rodiny, neustále báli. Obzvlášť moje rodina. V žádném případě nechci, aby se mě báli. A aby mě nenáviděli, tak jako já jeho.

Proto jsem to nikdy neměl udělat. Nikdy jsem neměl dát bratřovi pěstí do obličeje, i když mě praštil jako první. Taky mě kopl

a dvakrát kousl, což vážně bolelo. Ale je to můj mladší bráška a musím se o něj postarat. I když je super super superolovný.

A proto to sem píšu. Abych na to nikdy nezapomněl. A protože Richard říká, že dobrý muž vždycky dodrží svůj slib, tak já slibuju, že se o Jaxona vždycky postarám, ať se děje cokoliv.

Ztuhnu, když na konci stránky spatřím Jaxonovo jméno. Namlouvám si, že je to jen náhoda, a ten, kdo v tom deníku slibuje, že se vždycky postará o mladšího brášku, není v žádném případě Hudson.

Jenže v tom záznamu je spousta věcí, které mě utvrzují o opaku. *Upír. Budoucí král. Starší bratr.*

Pokud je tohle Hudsonův deník, a ne pozůstatek po nějakém dávno mrtvém princí, měla bych přestat číst. Vážně bych měla. Ale přestože si přikazuju ho zavřít, otočím stránku na další den. Jen abych se přesvědčila, jestli to psal vážně on. Jen abych zjistila, jak se mohly věci změnit natolik, že se od přísahy chránit bratra dostal k pokusu ho zabít.

Začnu číst něco o tom, jak se učil vyřezávat, aby mohl pro svého mladšího bratra vyrobit hračku, ale už po pár odstavcích musím přestat.

Jak se z toho milého, upřímného kluka mohlo stát monstrum, které v Katmeru rozsevalo smrt?

To nedává smysl.

V hlavě se mi honí milion dalších otázek, a tak otočím stránku a čtu dál... právě když se znovu otevřou dveře do koupelny a vyjde z nich Hudson.

Žaludek se mi zhoupne, když se na mě podívá a pak sjede pohledem k deníku. Bojím se udělat prudký pohyb, a tak jen polknu. A čekám, až se rozpoutá peklo.

15

Nejlepší obrana je silnější obrana – Hudson –

Do hajzlu. *Toble* jsem fakt nečekal. Což je ve zpětném pohledu dost krátkozraké, přesně jak jsem Grace neustále vyčítal. Samozřejmě, že našla moje zatracené deníky, když jsem byl ve sprše. A samozřejmě neviděla nic špatného na tom, aby si je přečetla, když předtím sledovala, jak jí bez dovolení projíždím telefon.

Mluvíím o tom, že mě kously do zadku vlastní činy. A přestože je její chování oprávněné, nijak mi to neusnadňuje zvládnutí následků. Vlastně si myslím, že by to mohlo být ještě horší, protože nemám východisko. A taky žádné argumenty.

Kurva.

Uvažuji, že jí vytrhnu tu zatracenou věc z rukou, ale tím by se všechno jenom zhoršilo. Nehledě na to, že bych jí tak předal další moc, což rozhodně nemám v úmyslu. Už takhle jí má dost. A dívá se na mě, jako bych byl odpor-ný hmyz, který by nejradši rozšlápla.

Takže mi nezbyvá nic jiného, než se na to vykašlat. I když bych nejradši všechny ty deníky naházela do krbu. Kašlu na sentimentalitu, kvůli kterým jsem si je celé ty roky nechával. Ty zatracené věci musí zmizet.

Ale ne dneska večer.

„Takže s jakým číslem začínáme?“ zeptám se. Nepřipadá v úvahu, že bych se teď dokázal posadit na pohovku vedle ní, a tak se opřu ramenem o nejbližší zeď a snažím se vypadat, že je mi to úplně jedno. Všechno.

Když hned neodpoví, založím si ruce a zkřížím kotníky, připravený čekat. Koneckonců nejlepší obrana je *silnější* obrana.

Je to lekce, kterou mi udělil můj drahý tatíček, i když do mě léta vtloukal pravý opak. Nemluvě o tom, že ze mě chtěl udělat stejnou zrůdu jako on.

Škoda, že už jsem se dávno rozhodl být svým vlastním druhem monstra a kašlat na následky.

Zatím to jde samozřejmě skvěle.

„Nevěděla jsem, že jsou tvoje.“

Vzhledem k jejímu provinilému výrazu je mi jasné, že je to blbost. „Možná ne, když jsi ho vytáhla. Ale jakmile ti to došlo, neodložilas ho.“

Neodpoví a místo toho sklopí oči k deníku.

„Ne, že by na tom záleželo. Čti dál. I když bych doporučoval přeskočit prostřední svazky. Moje puberta byla velmi...“ Dramaticky se odmlčím, a dokonce zajdu tak daleko, že trochu žalostně zavrtím hlavou, abych jí dal najevo, že je mi to vážně ukradený. „Byl jsem trochu emo.“

„Jenom v pubertě?“ poznamená a povytáhne obočí.

„Touché.“ Lehce skloním hlavu. „Nakonec se to zlepší. Úplně jsem se z toho dostal až po přečtení Platónovy *Obrany Sokratovy*. Důsledná sebereflexe a tak.“

„A to jsem si myslela, že ses všechno naučil od markýze de Sade.“

Odvrátím pohled a schovám úsměv do rukávu. Grace je pohotová, to se musí nechat. Rozhodně je osina v zadku, ale vážně pohotová. A taky docela vtipná.

„Ale mám jednu otázku,“ řekne a znovu se zadívá do otevřeného deníku.

Ztuhnu a rázem se ocitnu v pohotovosti, protože čekám takovou, která se mi určitě nebude vůbec líbit. Nejspíš něco o mém vztahu s Jaxonem, což v podstatě zaručuje, že nebudu mít odpověď. Většinu života se snažím přijít na to, co se to mezi mnou a bratrem děje, ale je to jako mlátit hlavou do zdi.

Nebo aspoň bylo, dokud se nerozhodl, že jediným řešením našich neshod je zabít mě. V tu chvíli jsem došel k závěru, že se může jít bodnout. Dokonce jsem taky přemýšlel o tom, že toho kretěna zabiju, dokud jsem měl příležitost. Ne, že by Jaxon kvůli tomu měl na rozdíl ode mě výčitky svědomí.

Nakonec jsem to nedokázal. Popravdě jsem se o to ani nepokusil. Zdálo se mi, že bude pro všechny lepší, když na chvíli zmizím. Možná dokonce navždycky.

„Co chceš vědět?“ zeptám se a připravím se na nejhorší.

Grace zvedne deník. „Jestli jsi tak přesvědčený, že nás tu držím já, jak bych tu mohla proboha sedět a číst si tvůj deník?“

„To myslíš vážně? Zase se chceš vrátit k tomuhle? To je tvoje otázka?“ Nevím, jestli se mi uleví, nebo mě to urazí.

„Je na místě,“ odpoví. „Vždyť jsem ani nevěděla, že tyhle věci existují, když jsem je vytáhla z police. Jak bych proboha mohla vědět, co v nich je?“

„Stejně jako já vím, že máš nejraději čokoládové sušenky.“

„Nemají je rádi všichni?“ namítne.

„Jak to mám sakra vědět?“ zeptám se podrážděně. „Jsem upír.“

„Aha, jasné. Tak mi věř. Všichni milují čokoládové sušenky.“

„Všichni ne,“ odporuju. Protože v téhle situaci není jediná, kdo vidí víc, než by kdokoli měl. Taky mám svoje eso v rukávu. „Někteří mají nejradši ovesné sušenky s rozinkami. A jiní Dalího skici a koláže Johna Morse.“

Vytréští obrovské hnědé oči. „Jak o tom víš?“ zašeptá.

Je to záludná otázka a odpověď by ji mohla s křikem poslat ven do tmy, která se nikdy nezvedne, pokud si nedám pozor. Ale je to taky dokonalé rozptýlení od toho zatraceného deníku v jejím klíně.

A perfektní způsob, jak ji jednou provždycky přesvědčit, že nás tu drží ona. Plus ten drak, ale to necháme na jindy.

Zatím se budu soustředit na vyprávění pohádky – jenom ne takové, jaké se obvykle vykládají ve školkách.

Ne, na tuhle lekci se musíme přesunout jinam. Ale... ne tak docela.

Abych ji nevyděsil, pomalu natáhnu ruku a vezmu jí deník.

„Co to děláš?“

Neobtěžuju se odpovídet. Proč bych měl, když mi její rozptýlení poskytuje příležitost, kterou jsem hledal?

Takže toho využiju a prolomím její obranu. A popadnu vzpomínku.

16

Žádný upír není ostrov – Grace –

Najednou jsme na pláži. A ne jen tak na ledajaké, ale na Coronado Beach v San Diegu. Poznala bych ji kdekoli. Částečně proto, že přímo přede mnou stojí ikonický Hotel del Coronado s červenou střechou, a taky proto, že je to můj starý domov.

Byla jsem tu skoro pořád – někdy jsem sem chodívala sama, jindy s Heather. Ještě předtím, než jsme si udělaly řidičáky a mohly přejet most, prostě jsme skočily na trajekt a nechaly se převézt na malý ostrov v zálivu. Pak jsme prošly po Orange Street a cestou se zastavovaly v obchodech a uměleckých galeriích, které lemovaly úzký bulvár.

Když jsme dostaly hlad, koupily jsme si v MooTime zmrzlinu nebo sušenky v kavárně slečny Velmy. V létě jsme se koupaly a v chladnějších měsících se brodily jen po kolena.

Coronado je moje nejoblíbenější místo na světě a hodně nejlepších vzpomínek pochází právě odsud. Naposledy jsem tu byla týden před smrtí rodičů a je zvláštní, že jsem se sem vrátila zrovna s Hudsonem.

„Nerozumím tomu,“ zašeptám, když kolem nás projde mladá žena ve žluté teplákové soupravě s kočárkem. „Jak jsme se sem dostali?“

„Záleží na tom?“ odpoví a podívá se na oblohu.

Naprosto to chápu. I když jsme byli zavření jen jeden den, stejně mi to připadá dlouho.

Jako by to byla celá věčnost, co jsem se procházela pod jasně modrým nebem a počítala nadýchané mraky, zatímco mě na kůži hřály sluneční paprsky.